

عنوان مقاله:

نقش جشن های ایران باستان در ایجاد پایداری اجتماعی از طریق تعاملات اجتماعی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی «پایداری و تاب آوری از آرمان تا واقعیت» (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مینا حیدری دهکردی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

شیدا خوانساری - استادیار، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از ضرورت های جامعه امروزی بحث پایداری می باشد که در حوزه زیست محیطی، اقتصادی و اجتماعی تعریف می گردد. در این میان پایداری اجتماعی به دنبال بهبود کیفیت زندگی انسان و افزایش رضایتمندی در آنهاست. قوام و دوام جامعه و دستیابی به پایداری اجتماعی تا حدودی به روابط اجتماعی و تعاملات اجتماعی افراد، کمیت و کیفیت آن بستگی دارد. قابلیت اجتماع پذیری فضای معماری می تواند میزان تعامل اجتماعی مابین افراد را در فضا کاهش یا افزایش دهد و به تبع آن سبب افزایش سرمایه اجتماعی و در نتیجه توسعه پایداری اجتماعیشود. جشن های ایران باستان که با ماهیت آیینی و جمعی خود مردم را گرد هم جمع کرده و این گردهمایی فرصت تعاملات و ایجاد روابط بین افراد را فراهم نموده و باعث بوجود آمدن خاطرات جمعی و حس تعلق به فضا و در نهایت، نوعی همبستگی اجتماعی می شود. روش تحقیق در این مقاله توصیفی و تحلیلی می باشد و به روش کتابخانه ای جمع آوری گردیده است. نتیجه ای که نهایتاً از این مطالعات حاصل می شود، به نقش جشن های ایران باستان در ایجاد انسجام و همبستگی اجتماعی از طریق گردهمایی مردم در فواصل زمانی منظم، افزایش شادی و نشاط و تقویت روحیه ی جمعی، انجام تمرین های گروهی و تدارکات جشن ها، انتقال غیر مستقیم ارزش ها و آداب و رسوم از نسلی به نسل دیگر و ایجاد فضایی جهت بهبود روابط انسانی و ... می پردازد و در نهایت تعاملات اجتماعی شکل گرفته ی حاصل از آنها به عنوان شاخصی از توسعه پایداری اجتماعی در معماری سبب پایداری اجتماعی در جامعه می شود.

کلمات کلیدی:

جشن های ایران باستان، پایداری اجتماعی، تعاملات اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/632108>

